

HOPE AGAIN

Mona Kasten bij Boekerij:

Begin again

Trust again

Feel again

Hope again

Mona Kasten

HOPE AGAIN

ISBN 978-90-225-9257-1

ISBN 978-94-023-1679-7 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Hope again*

Vertaling: Sylvia Wevers

Omslagontwerp: Zero Werbeagentur, München, door Baqup bewerkt voor de Nederlandse editie

Omslagbeeld: © Anna Caitlin Photography

Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2019 Bastei Lübbe AG, Keulen

© 2021 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor D.

HOPE AGAIN PLAYLIST

There's No Way – Lauv feat. Julia Michaels
Deep Burn Blue – The Paper Kites
When It Hurts You – The Paper Kites
Slow Dancing In A Burning Room – John Mayer
I Don't Trust Myself (With Loving You) – John Mayer
Gravity – John Mayer
It's Not Living (If It's Not With You) – The 1975
Feeling You – Harrison Storm
Natural – ZAYN
Tonight – ZAYN
Dance To This – Troye Sivan feat. Ariana Grande
Youngblood – 5 Seconds of Summer
Waste It On Me – Steve Aoki feat. BTS
Starry Night – Mamamoo
Miracles – Stalking Gia feat. blackbear
Run – Matt Nathanson
In My Head – Peter Manos
Without Me – Halsey
Love Somebody Like You – Joan
Hands – Brandt Orange

1

‘Ik ben benieuwd wanneer mijn vader en jouw moeder de volgende stap wagen.’

Ik verslikte me in mijn matcha latte en probeerde vergeefs de kriebelhoest te onderdrukken. Dawn merkte het meteen en begon op mijn rug te slaan, wat het er echter niet beter op maakte. Ik ging alleen maar nog harder hoesten. De gast voor ons draaide zich om. Toen hij zag dat ik half stikte, fronste hij zijn voorhoofd en versnelde hij zijn pas om de afstand tussen ons te vergroten.

‘Wat?’ zei ik schor nadat mijn luchtpijp weer vrij was.

‘Onze ouders,’ herhaalde Dawn traag en ze wierp me van opzij een onderzoekende blik toe, alsof ze er niet helemaal zeker van was of mijn vraag serieus of retorisch was. ‘Vind je ook niet dat het geweldig gaat met hen?’

Weer voelde ik een kriebelhoest opkomen, maar ik verdrong hem door mijn tanden op elkaar te klemmen en mijn schoudertas recht te schuiven.

Mijn moeder en Dawns vader waren sinds negen maanden een stel. Maar ook al ging het goed tussen hen en waren ze nog steeds gelukkig met elkaar, ik deelde Dawns optimisme niet. Ik geloofde er niet in dat hun relatie stand zou houden, ook al vond ik dat erg jammer. Misschien was Stanley geen klootzak, zoals de andere kerels met wie mijn moeder tot nu toe iets had gehad, maar haar relaties liepen nooit goed af. Het was slechts een kwestie van tijd.

‘Je ziet er niet erg blij uit,’ zei mijn vriendin op vlakke toon.

Ik keek haar van opzij aan en vroeg me af hoe het mogelijk was dat we elkaar na driekwart jaar al zo goed kenden. Als de een ergens mee zat of als het niet goed met haar ging, voelde de ander dat

meestal meteen aan. Het was bijna alsof we zussen waren die met elkaar waren opgegroeid. Terwijl we er totaal niet als zussen uitzagen. Dawn had kastanjerood haar en donkerbruine ogen, en ik had pikzwart haar en de kille blauwe ogen van mijn vader.

‘Natuurlijk is het geweldig dat ze gelukkig zijn samen,’ antwoordde ik na enige aarzeling.

Ik vroeg me alleen af wanneer het voorbij zou zijn. Mijn moeder en ik hadden te veel geheimen, die we aan niemand – zelfs niet aan de Edwards – konden vertellen. Ook al hield mijn moeder nog zo veel van Stanley en was ik nog zo dol op Dawn.

‘Dus mijn vader zou jouw zegen hebben?’ vroeg ze door.

Ik bleef midden op de stoep voor het hoofdgebouw van de universiteit staan. ‘Mijn zegen waarvoor?’

Dawn draaide zich naar me toe maar bleef niet stilstaan. Ze liep achteruit door, met haar duimen onder de hengsels van haar rugzak gehaakt. ‘Nou, om zo door te gaan. Ik geloof dat hij bang is dat hij mij verwaarloost. Ik wil hem nog een keer duidelijk zeggen dat jij en ik heel blij zijn voor hen.’

Ik vermande mezelf en liep weer verder om Dawn in te halen. Toen ik bij haar was gekomen, struikelde ze en ik moest haar bij haar arm vasthouden om te voorkomen dat ze viel.

‘Wees nou niet weer zo anti de liefde,’ zei ze zodra ze weer stond, en ze stootte met haar schouder tegen de mijne.

‘Ik ben niet anti de liefde,’ zei ik.

Ik had alleen niet veel met de liefde. En ik wilde er ook niks mee te maken hebben. Ik had mijn hele leven moeten aanzien wat de liefde telkens weer bij mijn moeder aanrichtte. Natuurlijk was ik blij dat ze gelukkig was met Stanley. Maar er waren zo veel dingen die Dawn niet over mij wist en die haar vader niet over mijn moeder wist, dat ik me niet kon voorstellen dat deze relatie op den duur goed kon gaan.

‘Laten we het dan anders formuleren,’ zei Dawn na een poosje. ‘Je bent niet bepaald de grootste romanticus.’

‘Niet?’ vroeg ik ironisch en ik nipte voorzichtig aan mijn matcha latte.

‘Ik herinner je graag aan je commentaar op *About us*.’

Het lukte me slechts met moeite om een grijns te onderdrukken. Dawn was auteur en schreef liefdesromans. Ik studeerde literatuur en had door het werk van mijn moeder al het een en ander over het werken met teksten geleerd. Daarom had Dawn me gevraagd of ik proeflezer wilde zijn voor haar verhalen. Maar tot haar ongenoegen lette ik in eerste instantie op inhoudelijke gebreken en minder op de romantiek.

Ik keek haar van opzij aan en zag iets droevigs in haar ogen opflakkeren. Ineens kreeg ik een slecht geweten. Dat mijn moeders liefdesleven me in het verleden altijd reden tot bezorgdheid gaf, betekende nog niet dat ik mijn wrevel op Dawn moest afreageren. Ik vermande me en glimlachte naar haar.

‘Ach, je hebt ook gelijk.’

Dawn beantwoordde mijn glimlach. ‘Ik heb altijd gelijk.’ Ze nam een slok van haar koffie. ‘Mijn vader en ik hebben morgen in het Steakhouse afgesproken. Ik zal hem vertellen dat we allebei heel blij zijn dat het zo goed met hen gaat. Dan hoeft hij zich niet zo veel zorgen te maken.’

‘Prima.’ Ik hield mijn hoofd achterover en dronk het restje van mijn matcha latte in één teug op. Daarna stopte ik de herbruikbare beker in het zijvak van mijn tas.

‘Ik denk dat ik er ook zo een ga kopen,’ zei Dawn peinzend. Ze keek naar het vak waar de beker uitstak en daarna naar haar eigen kartonnen beker.

‘Ik heb hem op een site besteld waar je de beker zelf kunt vormgeven. We zouden jouw boekcovers erop kunnen laten drukken,’ stelde ik voor.

Dawn trok haar neus op. ‘Ik denk niet dat ik in de universiteit wil rondlopen met een beker met een bloot bovenlijf erop.’

‘Nou, ik heb wel schunnigere dingen gezien op de campus,’ rea-

geerde ik en ik wierp zo onopvallend mogelijk een blik op mijn horloge.

Verdorie.

Zo laat was ik nog nooit in het schrijfatelier gekomen. Diep vanbinnen voelde ik een steek van teleurstelling. Voor deze woensdag was mijn kans verkeken. Hoewel die toch al verkeken was toen Dawn me vroeg of we voor ons college samen een beker koffie konden halen. Meestal was ik minstens een kwartier te vroeg in het leslokaal, zo niet nog vroeger.

‘Ren niet zo. Mijn benen zijn korter dan de jouwe,’ kreunde Dawn toen we de trap naar het hoofdgebouw op liepen.

‘Dat is helemaal niet waar. Ik ben maar een paar centimeter langer dan jij. Bovendien wil ik niet te laat komen.’

Ze wierp een blik op haar telefoon. ‘Het is een paar minuten voor twaalf. Alsof het Nolan iets uit zou maken als we ietsjes later zijn dan anders.’

‘Dat we het goed met hem kunnen vinden wil niet zeggen dat we daar misbruik van moeten maken,’ zei ik en ik hield de deur van het hoofdgebouw voor Dawn open.

‘Je hebt gelijk. Ik ben waarschijnlijk een beetje verwend.’

We liepen samen door de gangen en terwijl Dawn me vertelde over een feestje dat Spencer wilde houden, probeerde ik het tintelende gevoel te negeren dat erger werd naarmate we dichter bij het klaslokaal kwamen. Ik ging zo onopvallend mogelijk met mijn hand door mijn haar, in de hoop dat mijn krullen nog goed zaten. Normaal zou ik nog even snel een blik in de spiegel hebben geworpen, maar meestal was Dawn er niet bij als ik te vroeg in het leslokaal kwam.

Zonder te aarzelen draaide ze de deurknop om en liep het lokaal in. Er waren al drie andere studenten aanwezig. Ze zaten in klermakerszit op de grond met hun collegeblok op schoot. Mijn blik bleef even bij hen hangen en daarna keek ik naar voren. Het bureau was bedekt met een wirwar van gekleurde briefjes, pennen en

boeken, en dat beeld paste perfect bij de persoon die over de chaos regeerde.

‘Hé, Nolan,’ zei Dawn.

Nolan keek op van het boek waarin hij tot een paar seconden geleden verdiept was geweest. Tussen zijn tanden zat het uiteinde van een rode pen geklemd. Hij leek even verward, alsof hij zojuist uit een vreemde wereld was gerukt en in de onze was gekatapulteerd. Hij keek eerst naar Dawn, daarna naar mij. Hij glimlachte. Hij liet zijn pen zakken, keek op de klok boven ons hoofd en leunde op zijn stoel naar achteren.

‘Jullie zijn nog net op tijd.’ De glimlach verdween niet.

‘We zijn gewoon exact op tijd,’ zei Dawn.

Nolan trok een wenkbrauw op. ‘Eén minuut later en ik had jullie eropuit gestuurd om een bagel voor me te halen.’

Dit dreigement leidde tot ingehouden gelach in de klas. Dawn en ik moesten ook grijnzen – ook al wisten we allebei dat zijn dreigement geen grapje was.

Nolans manier van lesgeven was... onconventioneel. Hij behandelde zijn studenten niet uit de hoogte, maar als vrienden met wie hij zijn grootste passie wilde delen. Hij was altijd in een goed humeur en vol energie, en zijn lessen waren met geen enkele andere cursus die ik op de universiteit had gevolgd te vergelijken.

Zo moesten we hem bij zijn voornaam noemen en kregen we creatieve opdrachten als straf als we ons huiswerk waren vergeten of te laat hadden ingeleverd. Vaak zaten we het hele lesuur op de grond, op de tafels of buiten op het grasveld van de campus. Bij Nolan was alles altijd anders dan je verwachtte. Dat gold ook voor de onderwerpen die we in zijn cursus behandelden. Hoe nonchalant Nolan op het eerste gezicht ook leek, de opdrachten die hij ons gaf waren diepgaand en soms ook pijnlijk. Ik had me al meer dan eens afgevraagd waarom hij uitgerekend voor deze onderwerpen koos.

Nolan fascineerde me. Hij was een raadsel. Een raadsel dat ik

per se wilde oplossen. Dat was ook een van de redenen waarom ik op woensdag nooit kon wachten om naar deze les te gaan.

Nadat ik naast Dawn op de grond was gaan zitten, liet ik mijn blik weer naar voren dwalen. Nolan deed het dopje op de pen en legde hem op zijn bureau.

Zijn gezicht was net zo bijzonder als al het andere aan hem, met zachte en tegelijk markante trekken. Hij had grijze ogen en altijd een peinzend trekje om zijn mond. Zijn donkerblonde haar was halflang en zat meestal in een staartje, wat ik bij geen enkele andere man ooit zo aantrekkelijk had gevonden. Samen met de lichte stoppeltjesbaard gaf het hem iets wilds, wat een fascinerend contrast was met zijn zachtaardige manier van doen en warme glimlach.

Ik liet mijn blik langzaam naar beneden glijden en moest wat rechterop gaan zitten om zijn bedrukte T-shirt beter te kunnen zien. Dat was wat ik doorgaans als eerste deed als ik op woensdag naar de les kwam. Nolan had namelijk een voorkeur voor allerlei soorten fanshirts. Precies op dat moment leunde hij een beetje naar achteren en strekte hij zijn armen boven zijn hoofd. De stof was zwart en spande iets over zijn borst. De print bestond uit gekleurde lichtkettingen met daaronder het alfabet. Ik moest mijn best doen om niet te grijnzen. Ik had thuis namelijk een T-shirt dat er heel erg op leek, want ik was megafan van *Stranger Things*. Ik liet mijn blik over het hele alfabet dwalen, tot ik onderaan was aangekomen.

Als het bureau niet in de weg had gestaan, had ik misschien een streepje blote huid op zijn buik kunnen ontdekken. Zodra die gedachte bij me opkwam, berispte ik mezelf.

Ik keek weer op – en verstarde. Nolan keek me recht aan, met een vragende blik. Mijn wangen begonnen meteen te gloeien en ik draaide mijn hoofd zo snel weg dat ik bijna mijn nek verrekte.

Heel misschien was er een specifieke reden waarom ik elke woensdag uitkeek naar dit college. Maar dat was een van de geheimen die Dawn – of wie dan ook op deze planeet – nooit te weten mocht komen.

2

Ik was net bezig een tosti te maken, toen mijn telefoon ging. Afwezig wierp ik een blik op het display en ik zag mijn moeders naam oplichten. Vreemd. Normaal belden we nooit op woensdag, want dan had zij yoga en ik meestal nog een heleboel huiswerk. Ik bracht de telefoon naar mijn oor.

‘Hoi mam,’ zei ik en met mijn vrije hand maakte ik het tosti-ijzer open. Ik maakte het gerecht klaar dat ik perfect beheerste: een kaastosti. Voor andere gerechten ontbrak het me aan kennis en motivatie. Sommige mensen konden fantastisch koken, zoals mijn bijna-stiefzus Dawn. Andere mensen moesten genoeg nemen met het eten in de mensa, kant-en-klarmaaltijden en tosti’s. Ik behoorde tot die andere mensen.

‘Hoi lieverd,’ zei mijn moeder. ‘Hoe gaat het met je? Hoe was je dag?’

Ik fronste mijn voorhoofd en klapte het tosti-ijzer dicht. ‘Met mij gaat het goed. Woensdag is mijn favoriete dag. En met jou?’

‘Ik...’ ze schraapte haar keel. ‘Ik heb vandaag slecht nieuws gekregen op de uitgeverij.’

Ik voelde dat mijn hartslag de hoogte in schoot. ‘Ben je ontslagen?’

‘Godzijdank niet. Maar ze willen bezuinigen. Ze willen dat ik per direct minder uren per week ga werken.’

Ik vloekte zachtjes. Mijn moeder had een goede baan bij een non-fictie-uitgeverij, maar soms kwamen we aan het eind van de maand toch geld tekort. We hadden een lening afgesloten voor mijn studie in Woodshill, en het huis dat oma ons had nagelaten was meer dan vijftig jaar oud en had doorlopend onderhoudskosten.

‘Hoeveel uur moet je inleveren?’ vroeg ik en ik klampte me met een hand aan het aanrecht vast.

‘Maak je daar maar geen zorgen over, we zullen echt wel rond kunnen komen. Ik wilde het je gewoon vertellen. En ik denk...’ Ik merkte dat ze het moeilijk vond om de volgende woorden uit te spreken. ‘Ik denk dat het goed zou zijn als je eens in Woodshill op zoek gaat naar een bijbaantje. Puur uit voorzorg.’

‘Natuurlijk doe ik dat, mam,’ zei ik meteen.

Er viel een stilte. Na een tijdje schraapte ze haar keel.

‘Het zou eigenlijk niet zo moeten zijn, lieverd,’ mompelde ze. ‘Je zou je volledig op je studie moeten kunnen concentreren en niet vanwege mij moeten werken.’

‘Ik heb heel lang geleden al gezegd dat het geen probleem voor me is om een baantje te zoeken.’ Ik probeerde zo rustig mogelijk te praten, aangezien ze blijkbaar nogal van slag was. Ik vroeg me af of ze nog iets voor me geheimhield. Zou ze haar baan misschien zelfs helemaal dreigen te verliezen?

‘Ik kan haast niet wachten tot we het eindelijk allemaal achter de rug hebben en met ons grote project kunnen beginnen,’ zei mijn moeder en ze slaakte een zucht.

Het lukte me slechts met moeite om een instemmend geluidje te produceren en ik dwong mezelf tot een glimlach, ook al kon mijn moeder dat niet zien. Net zomin als het zweet dat bij me uitbrak.

Zo lang ik me kon herinneren, wilde mijn moeder een eigen literair agentschap oprichten – met mij als partner. Vroeger ging ik na school altijd naar de uitgeverij waar ze werkte. Dan zat ik urenlang naast haar achter haar bureau en keek ik toe terwijl zij aan het werk was. Daar en ook thuis lezen, beoordeelden en bewerkten we samen manuscripten, en praatten we over de sterke en zwakke eigenschappen van de auteurs en hun mogelijkheden. Doordat ik zo ijverig was, dacht ze dat ik oprecht in haar werk geïnteresseerd was. Daarom regelde ze niet alleen zomerstages bij andere uitgeverijen en agentschappen voor me, maar had ze ook het plan opgevat om zodra ik

klaar was met mijn studie samen met mij een literair agentschap op te richten – waarmee haar grote levensdroom in vervulling zou gaan.

‘Het spijt me, lieverd. Ik weet dat dit niet onderdeel was van ons plan,’ voegde mijn moeder eraan toe, waarmee ze me uit mijn gedachten haalde.

‘Maak je geen zorgen. Ik vind wel een bijbaantje.’

‘Dat is geweldig van je, dank je wel.’ Mijn moeders stem klonk gemaakt vrolijk.

Ik fronste mijn voorhoofd. ‘Is echt alles oké, mam?’ vroeg ik. ‘Of zal ik morgen even langskomen?’

‘Nee, nee. Ik ben alleen een beetje van slag. Het was vandaag echt een drama op kantoor. Maar ook al was dit een tegenvaller, ik blijf me eraan vasthouden dat we zodra je je diploma op zak hebt ons eigen agentschap openen.’

Ik zocht krampachtig naar een onderwerp dat onschuldiger was dan mijn toekomstige carrière of het feit dat we waarschijnlijk binnenkort geld tekort zouden komen.

‘Hoe gaat het met Stanley?’ vroeg ik.

‘Stanley, schat, Everly vraagt hoe het met je gaat.’ Ik kon Stanley een antwoord horen roepen, waarop mijn moeder iets mompelde. ‘Goed, lief dat je het vraagt.’

‘Is hij bij ons?’

Ze aarzelde even. ‘Ja.’

Ik kreeg een wee gevoel in mijn maag. Stanley was veruit de beste vriend die mijn moeder ooit had gehad en toch kon ik het niet helpen dat ik meteen bezorgd was.

‘Is hij er vaker?’ vroeg ik zacht.

Ze gaf geen antwoord en haar stilzwijgen maakte het nare gevoel in mijn maag nog erger. Krampachtig zocht ik naar de juiste woorden. ‘Pas alsjeblieft goed op jezelf, mam,’ zei ik ten slotte.

Ze zuchtte. ‘Everly.’

‘Ik maak me gewoon zorgen om je.’

Dit gevoel was zo stevig in me verankerd dat ik me geen leven

zonder kon voorstellen. Ja, Stanley was een lieve man. Hij had Dawn in zijn eentje grootgebracht en had net als zij een warme uitstraling en een groot hart. Toch moest mijn moeder voorzichtig zijn. Dat moest gewoon.

‘Je hoeft je geen zorgen te maken,’ zei mijn moeder.

Maar dat doe ik wel, wilde ik terugzeggen, maar ik zei niets. Er viel een stilte tussen ons die zo lang duurde dat het bijna ongemakkelijk werd. Ik dacht koortsachtig na wat ik zou kunnen zeggen om de sfeer tussen ons weer luchtiger te maken en de bittere nasmaak van ons verleden weg te nemen, maar kon niets bedenken.

Ik werd gered door het kleine blauwe lampje op mijn tosti-ijzer.

‘Ik moet stoppen, mijn eten is klaar.’

‘Heb je iets lekkers voor jezelf gekookt?’ vroeg mijn moeder. Op de achtergrond hoorde ik Stanley weer iets zeggen. Mijn hartslag versnelde.

‘Ja.’ Die leugen kwam zo over mijn lippen. Soms beangstigde het me hoe gemakkelijk liegen was. Hoewel dat eigenlijk geen wonder was, ik deed het tenslotte al maanden.

‘Vergeet het etentje op zaterdag niet,’ zei ze.

‘Het staat al in mijn agenda.’

‘Super.’ Ze aarzelde even en ik kreeg het gevoel dat ze mijn gedachten door de telefoon kon lezen. ‘Maak je alsjeblieft geen zorgen. We redden het wel.’

‘We kunnen alles aan, mam,’ antwoordde ik, hoewel ik me zo veel zorgen maakte dat ik het er haast benauwd van kreeg. Het liefst was ik meteen op de bus naar Portland gesprongen om bij haar te zijn.

‘Tot dan, lieverd.’ Ze maakte een kusgeluidje en ik deed hetzelfde voordat we het gesprek beëindigden.

Een paar tellen lang staarde ik naar het gemarmerde aanrecht van mijn keukentje. Flarden van herinneringen baanden zich een weg naar de oppervlakte. Ik kneep mijn ogen stijf dicht en dwong ze terug in de diepten van mijn bewustzijn waar ze thuishoorden. Met trillende handen pakte ik een cola light uit de koelkast en

daarna liet ik me in de okerkleurige fauteuil zakken die in mijn piepkleine woonkamertje stond.

Ik nam een slokje cola en staarde naar de gesmolten kaas van mijn tosti. Ineens had ik geen trek meer, hoewel mijn maag net nog knorde van de honger.

Zuchtend legde ik het bord op de stapel houten pallets die als geïmproviseerde salontafel diende. Van beneden hoorde ik de bonkende muziek van mijn onderbuurman. Hank hield van housemuziek. Ik was er niet bepaald dol op, maar helaas was ik nu al meer dan een jaar hulpeloos aan zijn muzieksmaak overgeleverd. En soms konden zelfs de luide beats het gekreun van Hank niet overstemmen als hij weer eens iemand had versierd. Het was hier gehoriger dan me lief was.

Ik keek om me heen. Ik woonde hier al een hele tijd, maar mijn flat was nog steeds niet af. Slechts twee fotolijstjes met familiefoto's hadden de muur gehaald. Verder zat er een gaatje in de muur waaruit het gips was afgebrokkeld omdat ik vergeefs had geprobeerd er een spijker in te slaan. Ik wilde eigenlijk nog posters ophangen, maar ik was te kieskeurig en al maandenlang op zoek naar de juiste afbeeldingen. Voor de sierkussens op de oude bank van mijn oma had ik nog geen nieuwe hoezen gekocht en ik stelde het al eeuwen uit om planten en mooie bloempotten te kopen. Het zou de kamer een stuk huiselijker en gezelliger maken, maar eerlijk gezegd betwijfelde ik of een beetje decoratie zou helpen om het gevoel dat ik diep vanbinnen had te laten verdwijnen.

Waarschijnlijk zou ik me nooit helemaal thuis voelen in Woodshill. In gedachten was ik altijd bij mijn moeder. Eerst dacht ik dat ik heimwee had, maar op een gegeven moment was ik gaan beseffen dat de onaangename kriebel binnen in me niets anders was dan angst. En die werd na dit telefoontje weer haast onverdraaglijk.

Elke keer als ik tegen mijn moeder zei hoe gelukkig ik was in Woodshill, loog ik. Elke keer als ik bij Dawn deed alsof ik me nergens zorgen om maakte, schaamde ik me achteraf. Al die leugens

dreigden me zo langzamerhand te verpletteren. Op dit moment was er maar één persoon in mijn leven aan wie ik kon laten zien hoe het echt met me ging – en die persoon telde niet eens echt.

Ik pakte met één hand mijn laptop van het provisorische tafeltje en klapte hem open. Daardoor klotste er wat cola uit het blikje en ik vloekte zacht. Ik boog naar voren om de cola van mijn blote been te likken. Gelukkig woonde ik alleen. Ik kon gewoon mijn knie aflikken zonder dat ik afkeurend werd aangekeken door een geïrriteerde huisgenoot.

Nadat de laptop was opgestart, opende ik het mailprogramma. Een zachte ping kondigde de opdracht van het schrijfatelier van vandaag aan. Terwijl ik aan mijn cola nipte, waarbij ik dit keer goed oplette dat ik niet morste, opende ik het mailtje.

Van: Nolan Gates <ngates@woodhill.edu>

Verzonden: woensdag 14 september om 21:01

Aan: Mailinglijst Keuzemodule schrijfatelier 2

Onderwerp: Huiswerk

Beste cursisten,

Ik heb de opdracht bijgevoegd. Graag uiterlijk zondag om 20:00 uur terugsturen.

x Nolan

ps: Blake, als je de opdracht dit keer niet inlevert, maak ik onder jouw naam een Tinder-profiel aan. Ik meen het.

Snel downloadde ik de bijlage. Daarna zag ik dat er een antwoord van Blake in mijn inbox zat en ik opende het mailtje.

Van: Blake Andrews <bandrews@woodhill.edu>

Verzonden: woensdag 14 september om 21:55

Aan: Mailinglijst Keuzemodule schrijfatelier 2

Onderwerp: Re: Huiswerk

chill, Nolan, ik ben er al mee bezig.

Blake en Nolan waren altijd aan het bakkeleien. En meestal stuurde Blake zijn antwoord per ongeluk aan de hele groep in plaats van alleen aan Nolan. Hij deed altijd alsof hij Nolans cursus heel zwaar en vervelend vond, maar stiekem verdacht ik hem ervan dat hij ervan genoot. Grijnzend sloot ik het mailprogramma weer en ik opende de opdracht uit de bijlage.

Schrijf een tekst waarin de hoofdpersoon zich niet op zijn plaats of niet op zijn gemak voelt. Focus je niet alleen op de innerlijke gevoelens van het personage, maar vooral op zijn of haar omgeving. Schrijf twintig minuten achtereen. De tekst mag fictief zijn of gebaseerd op een waargebeurde anekdote.

De cola prikkelde op mijn tong. Ik sloeg de rest in één teug achterover en zette het blikje naast mijn fauteuil, die zo oud was dat hij bijna uit elkaar viel. Daarna leunde ik naar achteren, trok mijn benen in kleermakerszit onder me en zette de laptop op mijn schoot. Ik hoefde niet lang na te denken. De situatie waarover ik wilde schrijven, stond als het ware in mijn geheugen gegrift. Langzaam begon ik te typen:

De inbouwspotjes boven de bar dompelen het café in een geelachtig licht en laten de flessen op de planken achter de bar in allerlei kleuren oplichten. Ik bekijk ze een voor een. De fles met de felgroene vloeistof vind ik het mooist. Ik vraag me af hoe dat spul zal smaken. Het liefst zou ik achter de bar willen klimmen, de fles pakken en een slokje nemen. Het is vast lekker. Bovendien heb ik dorst. Sinds ik uit school ben gekomen heb ik nog niets gedronken. Mijn mond voelt droog aan, net als die keer toen ik een handvol zand had gegeten.

Het hele café is vol met mensen van mijn vaders leeftijd. Ik

weet niet hoe lang we hier al zijn, maar de bar is inmiddels vol en er hangt zo'n sterke rookwalm dat ik amper nog iets kan herkennen.

De rook prikt in mijn neus en mijn ogen tranen. Ik wil naar huis, ook al is mama vast nog niet thuis. Ze is bij oma in het ziekenhuis en wilde niet dat ik meeinging. Maar ik denk dat ik het daar leuker had gevonden. De mensen hier zijn allemaal heel erg boos, ze gaan tegen elkaar tekeer en worden steeds luidruchtiger naarmate ze meer drank ophebben.

Mijn vader drinkt nooit. Hij zegt dat alcohol iets is voor slappelingen. Toch brengt hij zijn tijd het liefst met deze mensen door.

'Hallo, kleintje,' klinkt een lage stem naast me.

Ik draai me op de veel te hoge kruk om en kijk de man aan die me heeft aangesproken. Hij heeft een baard en zijn ogen zijn helemaal rood. Hoe langer hij naar me kijkt, hoe slechter ik me op mijn gemak voel.

'Ben je hier helemaal alleen?' vraagt hij.

Ik kijk over mijn schouder naar de mensen in het café. Helaas zie ik papa nergens. Ik kijk de man op de kruk naast me weer aan en schud mijn hoofd.

'Wil je misschien iemand bellen om je op te komen halen?' vraagt de man en hij tast in zijn broekzak. Hij haalt er een telefoon uit en schuift hem over de bar naar me toe. Ik kijk naar de telefoon en schuif hem terug. Maar dan pak ik hem toch en ik spring van de kruk. Snel loop ik om de bar heen in de richting van de toiletten. In de gang klap ik de telefoon open en begin ik mama's nummer in te typen. We hebben het samen uit het hoofd geleerd, voor noodgevallen. Hopelijk wordt ze niet boos als ik haar stoor. Ik druk op de groene hoorn en houd de telefoon bij mijn oor. Ik hoor de kiestoon één keer overgaan, maar voordat ik het geluid voor de tweede keer hoor, wordt de telefoon uit mijn hand gerukt. Ik krimp ineen.

'Wat doe je daar verdomme?' klinkt een donderende stem.

Ik kijk op naar mijn vader, die voor me staat en de telefoon van de vreemde man in zijn hand houdt. Ik wil net mijn mond opendoen om iets te zeggen, maar papa haalt uit en smijt de telefoon op de grond. Ik hoor dat hij kapotvalt, maar durf mijn blik niet van mijn vader af te wenden. Zijn gezicht is rood, zijn ogen zijn gevaarlijk donker. Ik ken hem, als hij zo is. Zijn handen trillen van woede als hij uithaalt en ik knijp mijn ogen dicht, hoewel ik donders goed weet wat er gaat gebeuren.

Ik haalde mijn handen van het toetsenbord. Met trillende vingers pakte ik het blikje cola en merkte dat het leeg was. De beelden die tijdens het schrijven voor mijn geestesoog waren verschenen, verdwenen pas na een aantal minuten. Ik wierp een blik op de klok en zag dat ik meer dan een uur had geschreven.

Dat was wat ik zo fijn vond aan Nolans cursus maar tegelijkertijd haatte: hij confronteerde me constant met mijn verleden en met mezelf. Soms was dat bevrijdend, maar op andere dagen ging het gepaard met ongelofelijk veel pijn – zoals vandaag. Ik wilde niet aan de dag denken toen ik tien jaar was en mijn vader me had meegesleept naar een kroeg omdat hij liever met zijn vrienden afspraak dan tijd met mij door te brengen. Ik wilde niet aan de klap denken die hij me had gegeven toen ik zonder zijn toestemming mijn moeder wilde bellen.

Ik stond op en legde de laptop weg. Ik moest de tekst nog een keer bewerken voordat ik hem naar Nolan stuurde, maar daarvoor was ik nu te veel van slag. Bovendien waren mijn voeten gaan tintelen en deed mijn rug pijn. Ik strekte mijn armen boven mijn hoofd en deed een paar rekoefeningen die ik nog van mijn tijd als cheerleader kende. Alles binnen in me kriebelde en dat kwam vast niet alleen door de tekst maar ook door het telefoongesprek met mijn moeder, dat me niet losliet. Het liefst was ik een blokje om gaan rennen, maar dat kon ik helaas niet doen. Ik had mijn moeder beloofd om 's avonds niet meer alleen te gaan joggen. Ook al was

dat waarschijnlijk het enige waarvan ik moe genoeg zou worden om in slaap te kunnen vallen.

Zuchtend liet ik me weer op de stoel vallen. Misschien kon ik mezelf afleiden door op internet naar vacatures voor bijbaantjes te zoeken. Ik keek eerst op het digitale prikbord van de universiteit en daarna naar de advertenties van de vacaturebank, maar het aanbod was zeer beperkt. Er waren nauwelijks baantjes en als ze er waren, pasten de werktijden niet bij mijn rooster of had de werkgever slechte recensies. Toch sloeg ik een paar advertenties op in de favorietenlijst van mijn browser.

Daarna begon ik halfslachtig aan een documentaire op Netflix over de ontvoering van een kind, maar ik kon me niet concentreren. Ik betrapte mezelf er telkens op dat ik aan mijn tekst terugdacht. Die had allang bij Nolan kunnen zijn, maar ik moest hem nog redigeren.

Ik besloot dat ik er klaar voor was om mijn tekst nog een keer te bekijken en begon hem zin voor zin door te lezen. Er vielen me een paar kommafouten en woordherhalingen op, en sommige zinnen moest ik herformuleren of helemaal opnieuw schrijven omdat ik ze niet goed vond of ze ineens raar vond klinken. Ik liep de tekst een paar keer door, tot ik min of meer tevreden was.

En daarna kwam het onderdeel waar ik me elke week het meest op verheugde.

Ik opende mijn mailprogramma en klikte bij Nolans mailtje op 'antwoorden'.

Van: Everly Penn <epenn@woodshill.edu>

Verzonden: donderdag 15 september om 00:31

Aan: Nolan Gates <ngates@woodshill.edu>

Onderwerp: Re: Huiswerk

Hoi Nolan,

Hierbij stuur ik de opdracht terug.